

man træffer de her omhandlede Foranstaltninger, er meget forklarligt. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) gav en fuldstændig plausibel Forklaring af Statshavnen. Jeg skal tilføje, hvad der forekommer mig ogsaa at være en Forklaring, nemlig, at Havnen ved Thorshavn i Sammenligning med de øvrige foreslaaede Anlæg indtager en Særstilling, idet den er Hovedtrafikhavnen for alle Øerne. Medens de andre Anlæg mere har lokal Interesse for den nærmest boende Fiskerbefolkning og for den interinsulære Forbindelse, om jeg saa maa sige, er Thorshavn den udadviseende store Forbindelse med Omverdenen. Dette — foruden det af det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds nævnte Forhold — berettiger til at behandle denne Havn paa særlig Maade.

Hvad angaar de i § 2 og 3 nævnte Anlæg, som jeg vil tage under eet, er jeg for mit Vedkommende noget utilbøjelig til at ligestille Anlægget i Vaag med de i § 2 nævnte og det udelukkende af økonomiske Grunde. Man maa paa Forhaand stille sig noget forsigtig med de Penge, der anvendes til disse Anlæg, og jeg kan ikke tænke mig at gaa med til nogen større Udgift end den af Ministeren foreslaaede. Snarere kunde jeg tænke mig at holde noget igen, formidske Anlægene eller maaske endog stryge en Del af dem. Der foreslaas saaledes et Anlæg i Trangisvaag paa Suderø og ligeledes et i Vaag, ikke ret langt derfra paa samme Ø. Man kunde maaske paa dette Tidspunkt sige, at en mindre Ø ikke ved denne Lejlighed kan faa to Anlæg, og anvende samme Betragtning paa Øen Vaagø, hvor der ogsaa er foreslaaet to Anlæg, et i Midvaag og et i Sørvaag, men dette er for øvrigt, maa jeg tilstaa, sagt ud fra en ganske populær, eller rettere usagkyndig Betragtning. Jeg ved ikke, om der er ganske særlige Forhold, i Retning af Nærhed ved Fiskebanker eller lignende f. Eks., saa jeg vil have dette udtalt som en rent midlertidig Anskuelse. Det er nemlig utvivlsomt, at den væsentlige Betydning af de under § 2 anførte Anlæg er, at Afstanden til Fiskebankerne af Hensyn til Udskibning og Sikkerhedssøgning kan blive formindsket; det spiller en ganske overordentlig stor Rolle, naar man har f. Eks. 100 Fiskedage, at man saa ikke daglig skal forkorte dem med 2—4 Timer til ekstra Sejlads. Dette forekommer mig at være det centrale i Projektet til disse mange spredte Anlæg, og det er vist ogsaa Grunden til, at man maa omfatte det med Sympati. Der er jo en hel Del Smaa-

spørgsmaal, som maa ordnes med Hensyn til dette, at Statens Udlæg finder Sted, inden Kommunerne stiller Sikkerhed for de Andele, der skal falde paa dem. Det kan maaske være noget farligt at give en hel Del Penge ud til en økonomisk muligvis svagt stillet Kommune mod Løfte om, at den vil tilskyde det og det, naar Anlægget er færdigt. Man maa være forsigtig her, man kan ikke ganske ud i det blaa forpligte en Kommune til at betale noget, som den maaske i meget lang Tid ikke kan betale. Man maa have Oplysning om, hvordan Kommunerne er stillede, for det maa være Forudsætningen, at deres Forpligtelser kan opfyldes.

Forskellige Forhold er ikke ganske klart belyste i dette Lovforslag. Det gælder for Eksempel Spørgsmaalet om Ekspropriationsudgifterne til den i § 4 omtalte Vej. Det er omtalt i Bemærkningerne, men der staar ikke noget derom i Lovforslaget. Spørgsmaalet om Lagtingets Stilling til eventuelle Overskridelser er absolut heller ikke klaret, og Ministerens Udtalelser er ikke vejledende paa dette Punkt. Vi maa have at vide, om det drejer sig om Overskridelser af Overslaget, eller Overskridelser, som foranlediges af Staten, eller Overskridelser paa Grund af Uheld under Arbejdet eller gale Forudsætninger. Der er mange Slags Overskridelser. Vi maa have ganske bestemte Grænser for, hvad vi gaar med til, og hvad vi ikke gaar med til, og vi maa vide, hvorledes Udgifterne fordeles. Jeg kan godt tænke mig, at man bestemte, at Øerne ikke skulde betale mere end en Femtedel af en vis Sum, medens Staten overtog den øvrige Risiko. Men Loven maa under alle Omstændigheder være fuldstændig skarp og præcis, saaledes at vi ikke bagefter skal disputere med de færøske Kommuner om disse Spørgsmaal. Det forekommer mig, at man maa stille sig paa samme Grund, som jeg og flere andre stillede os paa under Vestindiesagen i Fjor: det gjaldt om ikke at lægge Sagen Stene i Vejen, men om at sørge for, at det, der blev Lov, blev saaledes, at der ikke bagefter kunde disputeres derom.

Der er ingen Tvivl om, at disse Op-gaver kan løses paa forskellige Maader, og det maa jo komme frem under Udvalgsbehandlingen, om vi virkelig ved disse Bestemmelser overalt træffer det rette. Vi vil naturligvis have en indgaaende og nøjagtig Forklaring. Det er meget muligt, at det er fuldkommen rigtigt alt sammen, men man skulde gerne have fuldstændige Oplysninger derom. Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Københavns 2den